

Mennesker på kafé

En av de siste gangene jeg var på kafé var en sommer en søndag, det husker jeg godt, for nesten alle gikk uten jakke og slips, og jeg tenkte: er det kanskje ikke søndag likevel?, og det at jeg tenkte akkurat det, gjør at jeg husker det. Jeg satt ved et bord midt på gulvet, og rundt meg satt en masse mennesker og spiste kaker eller smørbrød, sjelden mer enn en ved hvert bord. Det så nokså ensomt ut, og siden jeg ikke hadde snakket med noen på en god stund, ville jeg ikke hatt noe imot å veksle om ikke mer enn noen få ord med en eller annen. Jeg tenkte lenge på hvordan det skulle la seg gjøre, jo mer jeg studerte ansiktene rundt meg, desto vanskeligere virket det, det var som om alle var uten blikk, verden er sannelig blitt deprimerende. Men jeg hadde nå fått den ideen at det ville være hyggelig om en eller annen sa et par ord til meg, så jeg fortsatte å tenke, det er det eneste som hjelper. Og etter en stund visste jeg hva jeg skulle gjøre. Jeg slapp lommeboken ned på gulvet, lot som om det skjedde helt uforvarende. Den lå ved siden av stolen, helt synlig for flere av de som satt rundt meg, og jeg så mange som skulde ned på den. Jeg hadde trodd at en eller kanskje to ville ha reist seg for å ta den opp og gi den til meg, jeg er jo en gammel mann, eller i det minste ropt til meg, for eksempel: «De har mistet lommeboken Deres på gulvet.» At en aldri kan slutte å håpe, så mange skuffelser en ville spart seg. Til slutt, etter flere minutter med skuling og venting, lot jeg som om jeg plutselig oppdaget at jeg hadde mistet den, jeg turde ikke vente lenger, jeg var redd for at et av de skulende menneskene plutselig skulle fare opp, kaste seg over lommeboken og styrte på dør. Ingen kunne jo være helt sikre på at det ikke var en del penger i den, det hender jo at gamle mennesker ikke er fattige, at de til og med er rike, verden er jo sånn, de som ranet til seg i sin ungdom eller i sine beste år, de får lønn for det i sin alderdom.

Sånn er altså mennesker på kafé blitt, så pass lærte jeg da, en lærer så lenge en lever, hva nå det skal være godt for, like før en skal dø.

Kjell Askildsen